

Arrest

nr. 238 858 van 23 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten J. DURNEZ en E. GOFFIN
Waversebaan 134A
3050 OUD-HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 januari 2020 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VANDERLINDEN *loco* advocaten J. DURNEZ en E. GOFFIN, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 september 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 14 september 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 juli 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 2 september 2019.

1.3. Op 26 november 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 november 2019 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger, Koerd en Soennitisch Moslim. U bent geboren op 5 januari 1992 en afkomstig van Bashike, provincie Ninewa, district Sinjar, sub-district Qayrawan.

Op 3 augustus 2014 werd uw regio aangevallen door Islamitische Staat (IS). U ontvluchtte de regio toen samen met uw moeder, broer en zus via uw buurman die een pick-up had richting Zakho in de provincie Duhok. Uw vader die tijdens de inval van IS het vee aan het hoeden was op de weilanden kon niet op tijd terug naar huis komen. Hij belde jullie en zei jullie zonder hem te vertrekken. U heeft sinds dan niets meer vernomen over het lot van uw vader.

Na jullie aankomst in Zakho verbleven jullie in een verlaten huis in nabijgelegen het dorp Bersive. Ongeveer twee en een halve maand later werd in dit dorp een vluchtelingenkamp opgericht. U ging samen met uw moeder, broer en zus in het vluchtelingenkamp wonen en kon in het dorp aan de slag als herder.

Na een tijdje werkzaam te zijn als herder werd u verliefd op W.(...) S.(...), de dochter van de veehouder voor wie u werkte. Gezien haar vader een welgestelde man was, durfde u omwille van uw afkomst uit een arme familie haar hand niet te vragen.

Op 9 mei 2018 stond u aan de deur van het huis van uw werkgever te praten met zijn dochter. Toen uw werkgever dit in de gaten kreeg, werd hij zo kwaad dat hij zijn dochter vermoordde. U kon op tijd op de vlucht slaan naar Zakho en verliet de volgende dag, op 10 mei 2018, het land.

Uw moeder, broer en zus zouden ongeveer tien of twintig dagen na uw vertrek uit Irak omwille van pesterijen en bedreigingen gerelateerd aan het incident waardoor u het land verliet, naar een ander kamp verhuisd zijn. Ze verblijven op het moment van uw persoonlijk onderhoud in het kamp van Cham Miskho in Zakho. Gezien dit verder ligt van de regio waar u bovenstaande problemen ondervond, heeft uw familie daar geen problemen meer ondervonden.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw nationaliteitsbewijs, een verklaring van het vluchtelingenkamp Bersive, uw identiteitskaart, foto's van uw familieleden in het vluchtelingenkamp.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde in augustus 2014 Bashike te zijn ontvlucht nadat IS (Islamitische Staat) hier was binnengevallen. Hoewel er naar aanleiding van deze inval een situatie van veralgemeend geweld heerste waarbij er burgerslachtoffers vielen, toont u hiermee geen persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. Evenmin blijkt hieruit dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast zijn uw verklaringen over de vervolgingsfeiten die u zou meegemaakt hebben in Noord-Irak nadat u daar uw toevlucht gezocht had, niet geloofwaardig.

Vooreerst legt u geen eenduidige verklaringen af over de gevoelens die u juist koesterde voor W.S.. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde u dat u verliefd was op haar (Vragenlijst CGVS, vraag 5), wat verschilt van hoe u dit uitlegde bij het CGVS waar uit uw verklaringen af te leiden valt dat de romantische gevoelens vooral van haar uit kwamen, en u voornamelijk lichamelijke verlangens voor haar koesterde die reeds snel afnamen wegens het feit dat u wist dat haar vader dit niet zou aanvaarden (CGVS, p. 18-20). Uit uw verklaringen hierover valt bovendien af te leiden dat u zich heel bewust was van het feit dat haar vader dit niet zou aanvaarden, en u in de problemen zou kunnen geraken indien u een relatie met haar zou aangaan. In dit opzicht is het niet plausibel dat u toch met haar zou blijven afspreken, u geeft namelijk ook zelf aan dat u op voorhand wist dat er geen toekomst bestond voor jullie relatie (CGVS, p. 20). Gevraagd om welke reden u dan toch bleef afspreken met haar, stelde u dat u haar niet wilde teleurstellen (CGVS, p. 18-20). Indien u hierdoor zelf echter veel te verliezen had, waaronder uw job (CGVS, p. 18-20) die gezien de situatie waarin u verkeerde toch wel belangrijk moet geweest zijn, is het weinig aannemelijk dat u dit zou riskeren enkel en alleen om dit meisje niet teleur te stellen (CGVS, p. 18-20).

Nog minder aannemelijk is dat u tijdens deze ontmoetingen nog meer risico zou nemen door het hand van W. vast te houden (CGVS, p. 21-22). U verklaart hier namelijk ook zelf over dat het vasthouden van handen niet toegelaten is en schande bezorgt aan de familie in jullie cultuur (CGVS, p. 21-22). Dat u ondanks het feit dat u geen relatie wilde aangaan met W. en zich bewust was van het risico dat vasthing aan het vasthouden van haar handen, dit toch deed, kan wederom niet aannemelijk genoemd worden (CGVS, p. 21-22). Wanneer u hierop gewezen wordt, kan u niet verklaren om welke reden u dit dan toch zou doen. U verklaart bovendien dat u haar wilde duidelijk maken dat het niets zou worden tussen jullie (CGVS, p. 21-22), waardoor opnieuw vragen rijzen bij de reden waarom u dan haar handen zou vasthouden en haar hiermee extra reden zou geven om te denken dat de gevoelens wederzijds waren en extra risico zou laten lopen op problemen op basis van het schenden van de eer van haar familie.

Ook uw verklaringen over de plaats waar jullie met elkaar afspraken doen wenkbrauwen fronsen. Zo stelt u bij de DVZ duidelijk dat de plaats waar jullie voor de tweede keer afspraken aan de deur van het huis van haar vader was (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Bij het CGVS verklaart u echter dat het aan de stallen was dat u toen met haar afsprak (CGVS, p. 19). Dat u ook hier geen eensluidende verklaringen over aflegt, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over bovenstaand incident. Bovendien blijkt ook hier dat jullie opvallend veel risico namen bij deze afspraak. Haar vader zou op dit moment namelijk thuis geweest en W. zou zich hier bewust van geweest zijn (CGVS, p. 22). Dat zij dan toch op dit moment in de onmiddellijke nabijheid van haar huis met u zou afspreken, ook al was dit maar heel kort (CGVS, p. 22), en niet op een moment dat haar vader niet aanwezig was, of op een verder af gelegen plaats is niet aannemelijk gezien het risico dat hier voor jullie beiden aan verbonden was (zie boven). Bovenstaande elementen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw verboden relatie, en bijgevolg evenzeer aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Noord-Irak.

Over uw verklaringen over de moord op W. door haar vader kunnen niet overtuigen. U verklaart hierover dat u er zeker van was dat haar vader zijn geweer ging halen en van plan was haar te vermoorden (CGVS, p. 21). Zelf had u op dat moment echter de mogelijkheid om op de vlucht te slaan (CGVS, p. 21). In dit opzicht kan echter verwacht worden dat u W. meenam of aanspoorde om zelf ook weg te lopen gezien er volgens u geen twijfel over bestond dat zij gedood zou worden door haar vader indien ze daar zou blijven (CGVS, p.21). Dat zowel u als zij zelf toen niets ondernam om haar nakende dood te vermijden, is opnieuw weinig aannemelijk. Door enkel en alleen te stellen dat u toen zelf gevaar liep (CGVS, p. 21), slaagt u er niet in deze onwaarschijnlijkheid voldoende uit te klaren. Ook uw verklaringen over hoe u te weten kwam dat zij hierna gedood werd door haar vader kunnen niet plausibel genoemd worden. U stelt dat u twintig minuten nadat u weggelopen was van de plaats waar u betrapt werd door de vader van W. schoten hoorde. Gezien deze uit de richting kwamen van de plaats waar jullie betrapt werden, wist u dat dit geluid betekende dat W. gedood was door haar vader (CGVS, p. 21-25). Een dergelijke conclusie is ten eerste erg speculatief te noemen. Daarenboven is het ook erg onwaarschijnlijk dat u op twintig minuten ver enkel en alleen op basis van het geluid zou kunnen afleiden waar er juist geschoten was, en hieruit met zekerheid zou kunnen afleiden dat het W. was die toen door haar vader vermoord werd. Gevraagd of u hier enig bewijs over had, stelt u dat uw moeder u later vertelde dat zij gedood werd door haar vader (CGVS, p. 23). U stelt dat u toen naar Zakho mee kon rijden met een auto, uw moeder u belde toen u al in Zakho was, waarna ze zei dat ze schoten gehoord

had, en waarop u alles vertelde aan haar (CGVS, p. 23). Kort hierna zegt u dit echter anders en stelt u dat uw moeder u belde, vroeg waar u was, waarop u schoten hoorde, zei dat u haar ging terug bellen, en dat er toen pas een auto passeerde die u meenam naar Zakho (CGVS, p. 23). Dat u ook hier geen consistente volgorde van gebeurtenissen kan aanhouden, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Nog valt op dat u geen duidelijke verklaringen over de afstand tussen uw schuilplaats in Zakho en de plaats van waar u op de vlucht geslagen bent, kunt afleggen. Deze vraag moet u namelijk tot vijf maal toe gesteld worden vooraleer u hierop een antwoord kan formuleren (CGVS, p. 25). Dat u dit dan pas kan, doet vermoeden dat u deze vraag trachtte te ontwijken, wat opnieuw negatief afstraalt op de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Daarnaast blijkt u tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de auto die u naar Zakho bracht. Zo stelt u aanvankelijk door een taxi van het merk Opel naar daar gebracht te zijn (CGVS, p. 24). Wanneer u later nog eens uitdrukkelijk gevraagd werd naar de auto die u toen naar daar bracht, stelt u dat het een rode Opel was en ontkent u dat dit een taxi zou geweest zijn (CGVS, p. 25). U kan geenszins uitklaren om welke reden u dit dan eerst wel zou verklaard hebben. Ook in uw verklaringen hierover blijkt u namelijk tegenstrijdig te zijn, gezien u eerst stelt dat u nooit een taxi nam, en onmiddellijk hierna beweert dat u eigenlijk niet weet of dit een taxi was (CGVS, p. 25). Zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de omstandigheden van uw vertrek op de proef gesteld, waardoor ook de geloofwaardigheid van de problemen die tot dit vertrek zouden hebben geleid verder aangetast wordt.

U verklaart verder dat u één nacht in Zakho verbleef, waarna u Irak verliet (CGVS, p. 25). Hierbij moet opgemerkt worden dat dit toch wel heel snel is om uw vertrek uit Irak te kunnen regelen. Wanneer u hierop gewezen wordt, kan u ook hierover enkel heel summier en dus weinig overtuigend stellen dat uw kennis daar toen een smokkelaar contacteerde die u de dag erna het land reeds uit kon krijgen (CGVS, p. 26). Ook door bovenstaande elementen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondergraven.

Bovendien stemmen ook uw verklaringen over de gebeurtenissen na uw vertrek niet overeen. Enerzijds stelt u dat het probleem met u was en niet met uw familie (CGVS, p. 7-8). Anderzijds beweert u wel dat de familie S. uw broer zou bedreigen (CGVS, p. 7-8). Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aan.

Nog beweert u de familie van uw vriendin u overal in de regio zou kunnen vinden omdat zij succesvolle handelaars zijn en door hun handel overal connecties zouden hebben (CGVS, p. 8). Uw verklaringen over hun connecties in andere regio's van Noord-Irak kunnen echter niet overtuigen. U kan namelijk geen duidelijk antwoord geven op de regio's waar zijn dan allemaal handel dreven. Hiernaar gevraagd beperkt uw antwoord zich namelijk tot de regio Barwari, zonder verdere uitleg te kunnen geven over waar deze regio zich dan juist bevond of ook maar één andere regio in Noord-Irak te kunnen aangeven waar zij handel dreven (CGVS, p. 21-22). Indien u echter zo overtuigd zou zijn van hun connecties en macht in het Noorden van Irak, kan ten minste verwacht worden dat u meer informatie zou kunnen geven hierover.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker

redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaatgeneraal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Noord-Irak te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Na het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum kampt de regio met een zware politieke crisis en machtsstrijd tussen de Koerdische partijen, alsook een diepe economische crisis. De aanhoudende spanningen met de centraal-Iraakse regering omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, alsook de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden zet de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp, maar heeft tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden. Sinds 2016 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten sinds januari 2018 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold, voornamelijk in de provincie Suleymaniyah. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Aan deze grondoffensieven kwam een einde nadat de Iraakse premier in september 2018 aan de federale grensautoriteiten de opdracht gaf de bewaking van de grens met Turkije te versterken.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen Koerdische rebellen, opnieuw sporadisch aanvallen uit op de Noord-Iraakse, meer bepaald op KDPI-doelwitten. De aanval in september 2018, waarbij Iran het

hoofdkwartier van de KDPI viseerde, was de eerste Iraanse aanval waarbij er burgerslachtoffers te betreuren vielen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de Koerdische regio van Noord-Irak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat dat etnische Koerden de KAR vrij kunnen binnenkomen en over het algemeen geen garantsteller meer moeten opgeven om door de veiligheidscontrole te komen. Hoewel er na de bomaanslag in Erbil in april 2015, restrictieve maatregelen werden ingevoerd met betrekking tot binnenkomst en verblijf in de KRG-regio, trof deze verstrenging in hoofdzaak Arabieren en meer bepaald alleenstaande Soennitische mannen.

Etnische Koerden die het geweld in Centraal- Irak ontvluchtten, kunnen zich voorts vrij vestigen in de KAR-regio. Zij hebben over het algemeen geen probleem om een verblijfsvergunning te bekomen. Volgens sommige bronnen dienen Koerden zelfs geen verblijfsvergunning aan te vragen en hebben zij op basis van hun Iraakse identiteitskaart en Koerdische identiteit recht op verblijf in de KAR. Het lokale Asayish-kantoor zal een veiligheids-en achtergrondcontrole uitvoeren, wat een aantal weken in beslag neemt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Noord-Irak vestigt.

Vooreerst behoort u tot de Koerdische etnie en is Badini, één van de Koerdische taalvarianten, uw moedertaal. Bovendien heeft u van 2014 tot 2018 in de regio van Zakho verbleven, samen met verschillende gezinsleden (CGVS, p. 5-7). Ook zou u daar kennissen ontmoet hebben uit uw regio van herkomst (CGVS, p. 24) wat erop wijst dat u na jarenlang verblijf in de nabijheid van deze stad, daar beschikt over een familiaal en sociaal netwerk. Nog blijkt uit uw verklaringen dat u werk kon vinden tijdens uw verblijf in Zakho en u daar geen problemen bleek te hebben om in uw levensonderhoud te kunnen voorzien (CGVS, p. 8). Gevraagd om welke reden u daar niet zou kunnen verblijven, stelt u bovendien zelf dat het voor u geen probleem zou zijn in Zakho te verblijven indien het probleem dat u aanhaalde met de dochter van uw werkgever, daar niet was voorgevallen (CGVS, p. 7). Gezien zoals hierboven gemotiveerd geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen over dit probleem, kan dit echter niet weerhouden worden als reden om zich niet in deze regio te kunnen vestigen. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in Noord-Irak waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt, kunnen de appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw nationaliteitsbewijs en identiteitskaart kunnen enkel uw verklaringen over uw identiteit, herkomst en nationaliteit ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Het document van het vluchtelingenkamp in Bersive en de foto's van uw familieleden in het vluchtelingenkamp kunnen enkel

het verblijf van u en uw familieleden in vluchtelingenkampen van Noord-Irak aantonen. Ook dit wordt hier niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker voert aan dat zijn verhaal niet correct werd weergegeven en onderzocht. Hij haalt artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan en stelt dat er in zijn geval een vrees voor executie dan wel foltering of onmenselijke behandeling bestaat.

Verzoeker formuleert zijn verweer tegen de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing als volgt:

“Dat als de vader van W.S. zijn eigen dochter vermoordde wegens haar relatie met verzoeker, het dan ook zeer geloofwaardig is dat hij ook verzoeker zal vermoorden als hij daar de kans toe krijgt;

Dat de familie S. succesvolle handelaars zijn in Noord-Irak en beschikken over verschillende connecties in de regio;

Dat de familie van verzoeker al bedreigd is geweest door de familie S. omwille van bovenvermelde feiten;

Dat verzoeker dan ook niet naar Irak kan terugkeren, daar hij oprecht vreest voor diens leven.

Aangezien het Commissariaat van mening was dat verzoeker omtrent deze vervolgingsfeiten in Noord-Irak geen geloofwaardige verklaring aflegde;

Dat zij dit enkel en alleen afleiden uit het feit dat verzoeker geen eenduidige verklaringen kon afleggen omtrent zijn gevoelens voor S. (dat het niet plausibel zou zijn dat verzoeker met S. zou blijven afspreken, wetende dat haar vader dit niet zou aanvaarden; dat het ook niet aannemelijk gemaakt kan worden dat verzoeker het risico aanging de handen van S. vast te nemen, wetende dat dit niet toegelaten is zijn cultuur en schade bezorgt aan de familie; dat verzoeker geen verklaringen kan afleggen omtrent de plaats waar ze afspraken; ...)

Dat het Commissariaat hieruit opmaakt dat de ‘verboden relatie’ ongeloofwaardig is, en dat ze hier zelfs uit afleiden dat de problemen van de verzoeker in Noord-Irak hierdoor ongeloofwaardig worden;

Dat het Commissariaat daarnaast ook van mening is dat verzoeker geen duidelijke verklaring kon afleggen betreffende de afstand tussen zijn schuilplaats in Zakho en de plaats waar verzoeker op de vlucht is geslagen, en ook omtrent de auto die verzoeker naar Zakho heeft gevoerd geen eenduidige verklaring heeft afgelegd;

Dat gezien de stress waarin verzoeker zich bevond in Irak, het niet meer dan logisch is dat verzoeker niet elk detail van zijn vlucht kon herinneren;

Dat het dan ook misplaatst is hieruit af te leiden dat het verhaal van verzoeker ongeloofwaardig is;

Dat verzoeker geen enkele andere reden had om Irak te verlaten dan de vrees voor zijn leven, gezien zijn hele familie nog in Irak verblijft en hij daar een goed betaalde job had.

Aangezien verzoeker enkele stukken voorlegt ter staving van zijn verhaal, meer bepaald een arrestatiebevel wegens zogenaamde “Immodest and shameful acts” (art. 400 Iraakse strafwetboek) en een attest van vestiging in het Bersive kamp;

Dat dit vrije vertalingen uitmaken van officiële documenten van het Koerdisch en Arabisch naar het Nederlands;

Dat deze documenten een van komende dagen ook gelegaliseerd zullen worden bij de rechtbank;

Dat verzoeker echter nog niet alle relevante documenten kon overbrengen, meer specifiek informatie betreffende de moord op zijn vriendin W.S. en de dreiging die daaruit volgt voor diens leven en de aanhoudende oorlogsdreiging in de streek rond Bersive;

Dat verzoeker dan ook voorbehoud maakt nog bijkomende elementen naar voren te brengen die zijn verhaal staven.”

Verzoeker vraagt in hoofddorde om overeenkomstig de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet hem als vluchteling te erkennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet hem de subsidiaire bescherming toe te kennen. Verzoeker vraagt minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken toegevoegd: een vrije vertaling van een arrestatiebevel op naam van verzoeker (stuk 2) en een vrije vertaling van een attest van vestiging in het Bersive kamp op naam van verzoeker (stuk 3). Ter terechtzitting legt verzoekende partij een origineel en een fotokopie met vertaling neer van een arrestatiebevel van 9 mei 2018 (de vrije vertalingen werden bij het verzoekschrift gevoegd) en een attest van vestiging in het Bersive kamp op naam van verzoeker met vertaling.

2.2.2. Op 6 juli 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: het rapport van UNHCR: *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq”* van mei 2019; de EASO “Country Guidance note: Iraq” van juni 2019; de COI Focus Irak *“De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio”* van 20 november 2019 en de COI Focus Irak *“De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig”* van 19 september 2019.

2.3. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) de vlucht van verzoeker uit zijn dorp Bashike in augustus 2014 het gevolg was van de inval van Islamitische Staat (IS) en een context van veralgemeend geweld, doch hij hiermee geen persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aantoonde en hieruit evenmin blijkt dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, (ii) de door de verzoeker aangehaalde problemen in Noord-Irak niet geloofwaardig zijn daar (1) hij geen eenduidige verklaringen aflegt over zijn precieze gevoelens voor W.S., (2) het niet aannemelijk is dat verzoeker met W.S. bleef afspreken in de wetenschap dat haar vader het niet zou aanvaarden en de afspraakjes dus een risico voor hem inhielden, (3) het niet aannemelijk is dat verzoeker het risico nam de hand van W.S. vast te houden, gezien hij eigenlijk geen relatie met haar wilde en wist dat dit een risico voor hen inhield, (4) hij incoherente verklaringen aflegt over de plaats van de tweede afspraak met W.S., (5) het niet aannemelijk is dat hij het risico nam met W.S. af te spreken in de onmiddellijke nabijheid van haar huis, terwijl zij op dat moment wist dat haar vader thuis was, (6) zijn verklaringen over de relatie met W.S. dus niet geloofwaardig zijn en bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde problemen in Noord-Irak, (7) het bovendien niet plausibel is dat verzoeker wegvluchtte van het huis van W.S. en haar niet aanspoorde om ook te vluchten, aangezien hij verklaart zeker te zijn geweest dat haar vader zijn geweer ging halen om haar te doden, (8) het niet plausibel is dat verzoeker op twintig minuten lopen van het huis van W.S. gewoerschoten hoorde en daarop met zekerheid kon concluderen dat W.S.’s vader haar had gedood, (9) verzoeker incoherente verklaringen aflegt over het precieze moment waarop zijn moeder hem belde om hem te vertellen dat W.S. was gedood, (10) verzoeker geen duidelijke verklaringen aflegt over de afstand tussen zijn schuilplaats in Zakho en de plaats waar hij op de vlucht is geslagen, (11) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de auto die hem naar Zakho bracht, (12) verzoeker op één dag tijd erin slaagde zijn vertrek uit Irak te regelen, wat opvallend snel is, (13) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over het feit of zijn familie al dan niet problemen kent of zou kunnen kennen met de familie van W.S. en (14) verzoeker geen overtuigende verklaringen aflegt over de connecties van de familie van W.S. in andere regio’s van Noord-Irak, (iii) verzoeker over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Noord-Irak daar (1) hij Koerd is en Badini spreekt, (2) hij vier jaar in Zakho verbleef en er in zijn levensonderhoud kon voorzien, (3) hij over een familiaal en sociaal netwerk beschikt in Zakho, (4) verzoeker zelf verklaart dat hij in Zakho zou kunnen verblijven als hij de door hem aangehaalde problemen niet had gekend, en nu er geen geloof wordt gehecht aan de door hem verklaarde feiten, er geen reden is waarom hij zich niet in Zakho zou kunnen vestigen, (5) verzoeker voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg was om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, waardoor er aangenomen wordt dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst in staat is om buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien, (6) er in Noord-Irak thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, hij nalaat het

bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de Koerdische regio van Noord-Irak en het CGVS evenmin beschikt over elementen die er op wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, (7) de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is, Irak naast Baghdad International Airport immers beschikt over luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn, en er bovendien sinds eind maart 2018 terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel zijn en verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's inlasten en (8) uit de beschikbare informatie blijkt dat etnische Koerden de KAR vrij kunnen binnenkomen en over het algemeen geen garantsteller meer moeten opgeven om door de veiligheidscontrole te komen, alsook dat etnische Koerden die het geweld in Centraal-Irak ontvluchten zich vrij kunnen vestigen in de KAR-regio, zij over het algemeen geen probleem hebben om een verblijfsvergunning te bekomen en Koerden volgens sommige bronnen zelfs geen verblijfsvergunning dienen aan te vragen en zij op basis van hun Iraakse identiteitskaart en Koerdische identiteit recht hebben op verblijf in de KAR en (iv) de door verzoeker neergelegde documenten voorgaande appreciatie niet kunnen ombuigen daar zij enkel elementen kunnen staven die in de beslissing niet worden betwist.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 26 november 2019 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift verzoekt om hem in hooforde de vluchtelingenstatus en in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar het motief ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing hem de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus op grond van zijn vlucht in 2014 uit zijn dorp van oorspronkelijke herkomst worden geweigerd: *“U verklaarde in augustus 2014 Bashike te zijn ontvlucht nadat IS (Islamitische Staat) hier was binnengevallen. Hoewel er naar aanleiding van deze inval een situatie van veralgemeend geweld heerste waarbij er burgerslachtoffers vielen, toont u hiermee geen persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. Evenmin blijkt hieruit dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.”*. Dit motief blijft aldus onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.5.2. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift enkel argumenten aan die betrekking hebben op de problemen die hij in zijn toevluchtsoord in Bersive in Noord-Irak verklaart te hebben gekend, met name de problemen met de familie S. omwille van een verboden relatie met W.S., waarover het Commissariaat-generaal heeft beoordeeld dat ze ongeloofwaardig zijn en bijgevolg niet de basis kunnen vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verklaringen in dit verband zijn immers over de hele lijn dermate tegenstrijdig en weinig plausibel dat ze als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoonbaar dat de motivering van de verwerende partij, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn.

Volgens verzoeker is zijn verhaal door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet correct weergegeven en onderzocht. De Raad stelt te dezen vooreerst vast dat de feitenweergave in verzoekers verzoekschrift nagenoeg volledig overeenstemt met de feitenweergave van de bestreden beslissing en dat het feitenrelaas van de bestreden beslissing aldus alle voor het relaas van verzoeker relevante feiten uit het administratief dossier overneemt. De Raad stelt voorts vast dat de commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing alle elementen heeft betrokken die door verzoeker worden aangereikt. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming en de door hem bijgebrachte documenten niet op individuele wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten dat hij geen duidelijke verklaringen kon afleggen betreffende de afstand tussen zijn schuilplaats in Zakho en de plaats waar hij op de vlucht sloeg en hij bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegde over de auto die hem naar Zakho voerde, haalt verzoeker aan dat hij zich in een situatie van stress bevond in Irak, waardoor het volgens hem niet meer dan logisch is dat hij zich niet elk detail van zijn vlucht kan herinneren en het dan ook misplaatst is om hieruit af te leiden dat zijn verhaal ongeloofwaardig is, waarmee hij er echter niet in slaagt de Raad te overtuigen. De Raad benadrukt dat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar dat toch redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw relaas weer te geven en de essentie van het asielrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze uiteen te zetten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, slaagt verzoeker er echter niet in de door hem voorgehouden feiten, waaronder zijn vlucht naar Zakho, geloofwaardig voor te stellen. Verzoeker brengt overigens geen medisch attest bij waaruit zou kunnen blijken dat zijn cognitieve functies dermate ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren of waardoor hij niet in staat zou zijn geweest om de essentie van zijn asielmotieven op een duidelijke, volwaardige en geloofwaardige manier uiteen te zetten. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op normale wijze heeft plaatsgevonden. Uit niets blijkt aldus dat verzoeker tijdens het uiteenzetten van zijn asielmotieven op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in staat zou zijn geweest om correcte, volledige en coherente verklaringen af te leggen. Er kan overigens niet worden ingezien op welke wijze manifest incoherente en ongeloofwaardige verklaringen zouden kunnen worden verklaard door stress ten tijde van verzoekers vlucht. De omstandigheden van zijn vlucht naar Zakho betreffen bovendien geen details, zoals wordt gesuggereerd in het verzoekschrift, doch raken aan de kern van verzoekers vluchtrelaas.

Waar in het verzoekschrift tot slot wordt geargumenteed dat er *in casu* in hoofde van verzoeker sprake is van een vrees voor executie dan wel foltering of onmenselijke behandeling, dat de daad van W.S.'s vader ten aanzien van zijn eigen dochter immers aantoonde dat het zeer geloofwaardig is dat hij ook verzoeker zal vermoorden indien hij daar de kans toe krijgt, dat de familie S. succesvolle handelaars zijn in Noord-Irak met verschillende connecties in de regio, dat zijn familie al bedreigd is door de familie van S., dat verzoeker dan ook niet naar Irak kan terugkeren daar hij oprecht vreest voor zijn leven en dat hij geen andere reden had om Irak te verlaten, ware het niet omwille van de vrees voor zijn leven, daar zijn gehele familie in Irak verblijft en hij er een goed betaalde job had, komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de motieven van de bestreden te ontcrachten, de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) aannemelijk te maken.

Aangezien aldus geen van de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker beweerde problemen in Noord-Irak nadat hij daar zijn toevlucht gezocht had wordt weerlegd, blijft de motivering dienaangaande onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.5.3. De door de verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

De door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten worden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing correct beoordeeld als volgt: *“De documenten die u voorlegt, kunnen de appreciatie van het CGVS niet*

ombuigen. Uw nationaliteitsbewijs en identiteitskaart kunnen enkel uw verklaringen over uw identiteit, herkomst en nationaliteit ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Het document van het vluchtelingenkamp in Bersive en de foto's van uw familieleden in het vluchtelingenkamp kunnen enkel het verblijf van u en uw familieleden in vluchtelingenkampen van Noord-Irak aantonen. Ook dit wordt hier niet betwist."

De door de verzoeker in het kader van zijn beroep neergelegde documenten betreffen vrije vertalingen waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. Van geen van beide documenten werd het origineel of zelfs een kopie van het origineel in het Koerdisch of het Arabisch toegevoegd, waardoor er zelfs niet wordt aangetoond dat deze documenten werkelijk bestaan. In het verzoekschrift worden geen redenen aangehaald waarom er niet minstens een kopie van deze documenten aan de Raad wordt overgemaakt. Verzoeker stelt nog dat deze documenten "één van komende dagen" zullen gelegaliseerd worden bij de rechtbank, doch dit betreft een blote bewering die verzoeker tot op heden niet heeft waargemaakt.

Verzoeker legt ter terechtzitting het origineel en een fotokopie neer van het arrestatiebevel met beëdigde vertaling, waarvan de vrije vertaling werd ingediend bij het verzoekschrift.

De Raad wijst er vooreerst op dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Irak een wijdverspreide documentatiefraude wordt vastgesteld. Derhalve kan aan deze documenten slechts een relatieve bewijswaarde worden toegekend. Het arrestatiebevel betreft daarenboven een zeer summier document waarin het beroep van verzoeker en de beschrijvingen van de misdaad niet ingevuld zijn. Het document is gedateerd op 9 mei 2018, met andere woorden het werd reeds opgesteld op de dag van de moord op W.S., hetgeen toch minstens opvallend kan worden genoemd. Daarenboven vermeldde verzoeker geenszins het bestaan van dit document tijdens zijn procedure bij het Commissariaat-generaal en wordt er in het verzoekschrift geen enkele uitleg verschaft betreffende de redenen van het laatsttijdig neerleggen van dit document. Mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, oordeelt de Raad dat aan dergelijk arrestatiebevel geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Het attest van vestiging van verzoeker in het Bersive kamp werd afgeleverd op 10 juni 2018. Het is evenmin duidelijk waarom verzoeker nu pas dit attest neerlegt, en voordien zelfs geen melding maakte van het bestaan ervan. Wat er ook van zij, de informatie in dit attest, met name het feit dat verzoeker afkomstig is uit de regio Shangal en als vluchteling in het Bersive kamp in Noord-Irak verbleef, wordt door het Commissariaat-generaal en de Raad niet betwist.

Verzoeker beweert ook nog dat hij nog niet alle relevante documenten betreffende de moord op W.S., de bedreiging ten aanzien van zijn leven en de oorlogsdreiging in de streek rond Bersive heeft kunnen bijbrengen, maar houdt het ook hier bij een blote bewering. Hij specificeert niet om welke documenten het concreet zou gaan, noch heeft hij nog bijkomende documenten overgemaakt.

2.5.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Verzoeker toont voor het overige geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Irak zou hebben gekend of zal kennen.

2.6. Wat betreft het reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelt het Commissariaat-generaal op goede gronden dat verzoeker over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de Koerdische Autonome Regio (KAR) in Noord-Irak.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter

door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de verzoeker om internationale bescherming een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat er voor verzoeker in de Koerdische Autonome Regio (KAR) een vestigingsalternatief voorhanden is dat zowel veilig is als redelijk in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat verwerende partij bij aanvullende nota van 6 juli 2020 de beschikbare landeninformatie heeft aangevuld met volgende stukken:

- het rapport van UNHCR: "International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq" van mei 2019;
- EASO "Country Guidance note: Iraq" van juni 2019;
- COI Focus Irak "De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio" van 20 november 2019;
- COI Focus Irak "De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig" van 19 september 2019.

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO COI Report Iraq - Security situation van maart 2019, en de COI Focus Irak - De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. De twee grootste partijen (de KDP en de PUK) slaagden er, vijf maanden na de parlementsverkiezingen in de KAR, op 4 maart 2019 wel in om een politiek akkoord te bereiken. Op 10 juli 2019 werd de nieuwe regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. De relaties tussen de KRG en de federale regering staan nog steeds op scherp door de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden en het uitblijven van een akkoord over de verdeling van de inkomsten uit de olie-productie, al zijn deze spanningen in de loop van 2018 en 2019 wel verminderd. De federale regering verwijderde op 16 februari 2019 alle controleposten met de KAR die na het onafhankelijkheidsreferendum waren opgetrokken en maakte een maand later voor het eerst in jaren opnieuw het wettelijk voorziene federale budget voor de KRG over, waardoor achterstallige ambtenarenlonen konden worden uitbetaald. Ten slotte sloten de beide regeringen in juli 2019 een akkoord over de veiligheidshandhaving in de betwiste gebieden. De aanhoudende spanningen hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije zeven jaar vier grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, november 2014, april 2015, en juli 2018. Doelwit van

deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van ISIL plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten in 2018 en 2019 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. In 2018 en 2019 voerde het Turkse leger de luchtaanvallen significant op. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is evenwel beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Eind mei 2019 lanceerde het Turkse leger een gecombineerd lucht- en grondoffensief in de regio Hakurk, gelegen in het noorden van de provincie Erbil. Een tweede operatie in het grensgebied volgde in augustus. Deze operaties veroorzaken ontheeming van inwoners van dorpen in het gebied maar het aantal burgerdoden blijft beperkt.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van de KDPI (Kurdistan Democratie Party of Iran) en PDK (Kurdistan Democratie Party), opnieuw sporadisch aanvallen uit op KDPI- en PDK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze acties en aanvallen valt, is zeer beperkt."

Samen met de commissaris-generaal concludeert de Raad dat er actueel in de KAR geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de KAR louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voorgaande analyse is gesteund niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn. Hij verklaart wel nog niet alle relevante elementen in verband met de aanhoudende oorlogsdreiging in de streek rond Bersive te hebben kunnen bijbrengen, maar zoals hierboven vermeld specificeert verzoeker niet om welke documenten het concreet zou gaan, noch heeft hij nog bijkomende documenten overgemaakt.

Evenwel wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in de KAR nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de KAR in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar de KAR een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de 'persoonlijke omstandigheden' niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet

meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Verzoeker brengt evenwel geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker laat aldus na het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak. Evenmin zijn er elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt in de bestreden beslissing nog op: *"Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.*

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat etnische Koerden de KAR vrij kunnen binnenkomen en over het algemeen geen garantsteller meer moeten opgeven om door de veiligheidscontrole te komen. Hoewel er na de bomaanslag in Erbil in april 2015, restrictieve maatregelen werden ingevoerd met betrekking tot binnenkomst en verblijf in de KRG-regio, trof deze verstrenging in hoofdzaak Arabieren en meer bepaald alleenstaande Soennitische mannen.

Etnische Koerden die het geweld in Centraal-Irak ontvluchtten, kunnen zich voorts vrij vestigen in de KAR-regio. Zij hebben over het algemeen geen probleem om een verblijfsvergunning te bekomen. Volgens sommige bronnen dienen Koerden zelfs geen verblijfsvergunning aan te vragen en hebben zij op basis van hun Iraakse identiteitskaart en Koerdische identiteit recht op verblijf in de KAR. Het lokale Asayish-kantoor zal een veiligheids- en achtergrondcontrole uitvoeren, wat een aantal weken in beslag neemt." Deze informatie wordt door verzoeker niet met andersluidende informatie ontkracht.

De Raad is voorts van oordeel dat, rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in de KAR vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen: *"Vooreerst behoort u tot de Koerdische etnie en is Badini, één van de Koerdische taalvarianten, uw moedertaal. Bovendien heeft u van 2014 tot 2018 in de regio van Zakho verbleven, samen met verschillende gezinsleden (CGVS, p. 5-7). Ook zou u daar kennissen ontmoet hebben uit uw regio van herkomst (CGVS, p. 24) wat erop wijst dat u na jarenlang verblijf in de nabijheid van deze stad, daar beschikt over een familiaal en sociaal netwerk. Nog blijkt uit uw verklaringen dat u werk kon vinden tijdens uw verblijf in Zakho en u daar geen problemen bleek te hebben om in uw levensonderhoud te kunnen voorzien (CGVS, p. 8). Gevraagd om welke reden u daar niet zou kunnen verblijven, stelt u bovendien zelf dat het voor u geen probleem zou zijn in Zakho te verblijven indien het probleem dat u aanhaalde met de dochter van uw werkgever, daar niet was voorgevallen (CGVS, p. 7). Gezien zoals hierboven gemotiveerd geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen over dit probleem, kan dit echter niet weerhouden worden als reden om zich niet in deze regio te kunnen vestigen. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien." De Raad stelt vast dat alle feitelijke vaststellingen waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot de conclusie te komen dat verzoeker kan buigen op een vestigingsalternatief duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze deugdelijk zijn. Verzoeker doet geen poging om deze argumenten te weerleggen.*

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers regio van herkomst, verzoeker in de KAR over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

2.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M.-C. GOETHALS